

Як неможливо уявити наше життя без емоцій, любові й розуміння, так і неможливо, щоб воно було без фізичного навантаження. Студенти, які обрали для себе професію викладача фізичної культури, повинні розуміти відповідальність за свою діяльність у майбутньому.

Захарук Н.
БГПУ

МАТЕРИНСТВО КАК СОЦИОКУЛЬТУРНЫЙ ФЕНОМЕН И ПРАВСТВЕННАЯ ЦЕННОСТЬ

Ценности современного материнства в их традиционной интерпретации подвергаются трансформации со стороны вызовов глобальной культуры, поэтому в современном мире материнство как социокультурный феномен и нравственная ценность – одна из актуальных проблем современности. Как показывают многочисленные социально-психологические исследования, нежелание иметь детей в первую очередь связано не с материальным благополучием семьи, а с духовно-нравственным кризисом, с разрушением традиций отечественной духовно-нравственной культуры. По данным социологов, растёт отчуждение молодежных субкультур от традиционной культуры взрослого общества и, как следствие, происходит отрыв поколений (К. Мангейм, В. В. Семёнова, И. С. Кон и др.). В обществе происходит трансформация основных ценностей: семьи, любви, гуманизма, причем в направлении негативного полюса отношения (И. С. Андреева, И. С. Кон, Е. М. Бабосов, В. А. Рамих и др.). Это выражается в том, что:

1) молодёжь всё чаще отдаёт предпочтение достижению карьерного роста, при этом создание семьи рассматривается как отвлечение и помеха в реализации этой жизненно важной цели (Т. В. Бердникова, Е. В. Матвеева и др.);

2) семейные представления ограничиваются незначительным психологическим временем, узким диапазоном социальных ролей (муж, жена) (С. И. Голод, Ю. Е. Алешина, А. Н. Волкова и др.).

Представления о нравственных нормах брачно-семейных отношений формируются нередко в условиях «неудачной социализации» (С. И. Розум). Как отмечают практически все исследователи проблемы, большинство матерей, отказывающихся от своих детей, с раннего детства имели негатив-

ный опыт межличностных взаимоотношений в семье (А. Я. Варга, А. С. Спиваковская, Ж. Л. Яров).

В последние десятилетия учёные заявляют о процессе деградации семейного образа жизни, о снижении престижа семьи, росте внутрисемейного насилия (И. В. Бестужев-Лада, А. И. Захаров, М. И. Буянов, Д. Попенов). Подобная ситуация характеризуется исследователями как «потеря пути к модели материнства». Данный процесс сочетается с расширением и появлением нового содержания модели члена общества, не обеспеченного соответствующей моделью материнства, которая мотивирует направленность деятельности человека на достижение потребительских стандартов жизни, обуславливая эгоистические цели, связанные с гедонистическими ценностями. Усугубляет положение разрыв связей между поколениями, потеря традиционных способов передачи опыта и оформления материнско-детского взаимодействия. Женщина на пороге материнства оказывается неосведомлённой об элементарных особенностях развития ребёнка, основных функциях ухода за ним и общения.

Это выдвигает на первый план проблему психологической и нравственной подготовки девушек к адекватному материнству, к осознанию и принятию миссии матери и ответственности за рождение и воспитание ребёнка (С. В. Ковалев, Б. В. Ничипоров). Именно в вузе возможно осуществление её целенаправленного психолого-педагогического воздействия, главным вопросом которого является становление позитивной мотивации девушек-студенток к будущему материнству как лично-значимой, содержащей смысл жизненной перспективы. В данном направлении предлагается разработать программу спецкурса «Материнство как социально-психологический феномен», направленный на повышение уровня культуры отношения к материнству девушек-студенток.

Калмикова Д.
КЗ «ХГПА»

РОЛЬ ПРАВОСЛАВНОЇ ДУХОВНОСТІ ЯК НАЙВИЩОЇ ЦІННОСТІ В НАШОМУ ЖИТТІ

Численні проблеми сучасної української держави, зокрема такі, як політичні й економічні кризи, проблеми у сфері екології та медицини, корупція, техногенні катастрофи, наркоманія, алкоголізм, соціальна несправедливість, мають одне підґрунтя – недостатній рівень духовності в

українському суспільстві. Тому необхідно привчити людей гармонізувати стосунки на основі загальнолюдських цінностей і моралі, усвідомлювати відповідальність перед суспільством за свої вчинки та дії. Отже, сьогодні надзвичайно актуальною є проблема відродження духовності.

Мета цієї роботи – проаналізувати роль православної духовності як найвищої цінності у нашому житті.

Православна духовність – це богоподібність, спрямованість усього життя, цілей і цінностей до Бога як джерела істинної духовності. Православна духовність неможлива без Христа, церковних таїнств і подвижницького життя; самовдосконалення, боротьби з гріхом у власній душі, безкорисливої любові до інших людей. Так вона наближує людину до Бога, сприяє покращенню духовного світу.

Архієпископ Кам'янець-Подільський і Городоцький Феодор в одному з інтерв'ю сказав: «Людина – це не додаток до професії, а неповторна особистість, створена за образом і подобою Бога. Забуваючи про це, ми самі собі створюємо масу проблем. Це і психічні розлади, і невпинне зростання наркоманії та алкоголізму (молода людина з пляшкою пива в руці – уже звична картина), і надзвичайно високий рівень дитячої злочинності».

Згідно з Біблією (книгою Буття), людина була створена Богом за Його образом та подобою. Християнство проголошує людину дитиною Божою, а отже, гідною, шанованою, досконалою особою. У цьому – краса образу Божого, який людина покликана не просто берегти, але й удосконалювати вірою, подвигом і свободою. Подвиг добровільного вдосконалення своєї початково гріховної природи, який з вірою здійснює людина, є здійснення заданої Богом подібності, що приводить людину до становлення особистості. Так вона дістає невичерпні можливості творчого самовдосконалення, аж до богоуподібнення, яке є сенсом людського життя на землі.

Отже, життя з вірою в Бога зумовлює зростання духовного потенціалу людини, який ми визначаємо як рівень сприйняття, переживання й осмислення особистістю свого внутрішнього світу, християнських цінностей (насамперед віри, надії, любові), що поєднується з великим внутрішнім спонуканням до їх самовідданої реалізації у своїй життєдіяльності та постійним збагаченням духовного досвіду, а також прагненням передання цього досвіду іншим людям.